

Doodlopende terugweg

Eerste druk, april 2012
© 2012 Hanny Siebelink

Portret- en coverfoto: Martin van Gurp

ISBN: 978-90-484-2369-9
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonnodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DOODLOPENDE TERUGWEG

HANNY SIEBELINK

Met heel veel dank aan:

Martin van Gorp

Inge de Meijer

Debbie van Heusden

voor het grondig doorlezen van mijn manuscript, hun hulp en hun kritische en zeer waardevolle commentaar!

I

Het was behoorlijk warm in de keuken, hoewel het raam open stond, net als de schuifpui in de huiskamer. Zelfs de neergelaten zonneschermen hadden niet kunnen verhinderen dat de temperatuur binnen aardig was opgelopen. Desondanks had Annemiek van Whaageningen zich verwoed gestort op het maken van salades en bakjes met rauwkost, terwijl ze haar uiterste best deed zich niet te ergeren aan wat haar schoonzuster aan het vertellen was.

‘Het is echt een heel gerenommeerde instelling, met veel persoonlijke aandacht voor de kinderen,’ blaatte Caroline, terwijl ze met een roodgelakte nagel een denkbeeldig vlekje van het marmeren aanrechtblad wegkraste.

‘De kinderen hebben allemaal een eigen slaapkamer, de instelling heeft een mooie sportzaal, een overdekt zwembad, een groot, eigen bebost terrein om de gebouwen heen, ze hebben...’

‘En toch begrijp ik niet dat jullie zo makkelijk je kind kunnen wegstoppen in een inrichting,’ onderbrak Annemiek haar boos. Nijdig hakte ze een komkommer in plakken, alsof ze daarmee haar woorden kracht wilde bijzetten.

‘Ferdinand is geen gewoon kind, Annemiek,’ zei Caroline gepikeerd, ‘als Judith of Frank was geboren met het syndroom van Down, dan hadden jij en Paul precies hetzelfde gedaan.’

‘Nooit van m’n leven,’ zei Annemiek gedecideerd, ‘speciaal onderwijs of dagopvang, dat begrijp ik, ik snap best dat Ferry daar baat bij heeft, maar om hem weg te sturen naar een privé-inrichting waar hij dag en nacht en ook in de weekenden moet blijven, godallemachtig Caroline, hij is pas vijf!’

Vol overgave was ze nu begonnen met het snijden van de stapel stokbroden die op het aanrecht lag.

‘Dan mag jij me eens gaan vertellen hoe ik Ferdinand thuis moet houden, Annemiek. Jacques en ik werken soms meer dan zestig uur in de week en vaak tot laat in de avond. En denk maar niet dat hij om zeven uur ’s avonds meteen lief gaat slapen. Nee, dat kind komt wel twintig keer jankend zijn kamer uit voor ik hem eindelijk zover heb dat hij in zijn bed blijft liggen.’

‘Moet je zo negatief over hem spreken? Hij is toch je zoon! Hij is toch lief?’

‘Oh, het is een engeltje. Wil je hem soms een paar weekjes te logeren hebben, Annemiek? Dan ben ik benieuwd of je daarna nog zo positief over hem denkt.’

Annemiek keek haar schoonzus uitdagend aan.

‘Vraag Ferry maar of hij zin heeft om in de zomervakantie bij ons te komen logeren, ik zal graag voor hem zorgen.’

Er verscheen een spottend glimlachje om Carolines mond.

‘Jij wel, ja, maar of Paul er ook zo over denkt?’

Terwijl Caroline op hooggehakte sandalen over de plavuizen vloer richting tuin klikklakte, keek Annemiek door de open schuifpui naar het tweede terras achter in de tuin, waar haar man en haar zwager bezig waren met het klaarzetten en aansteken van de barbecues. Behalve dat ze allebei zwart haar hadden, leken de broers verder niet erg op elkaar. Jacques was niet zo groot en enigszins gezet. Paul echter was lang, gespierd door zijn vele fitnessstrainingen in de sportschool en zijn knappe gezicht werd nog extra opvallend door zijn felblauwe ogen, die maakten dat de meeste vrouwen zich omdraaiden als hij in een drukke straat voorbij liep.

‘Hij is helemaal perfect met dat goddelijke lijf en die prachtige ogen’ had Annemiek een keer tijdens hun vakantie een wildvreemde vrouw tegen haar reisgenote horen zeggen, ‘maar wat zo’n knappe kerel nou moet met zo’n rooie, mollige vrouw, is me een raadsel.’

En daarmee had ze een zeer gevoelige snaar geraakt. Sinds die bewuste vakantie, nu drie jaar geleden, deed Annemiek verwoede pogingen om af te vallen. Ze was niet lang en inderdaad aan de mollige kant en vooral op deze vervelende jaarlijkse barbecue voor de kantoorgenoten en hun partners was dat extra schrijnend. Straks kwamen weer al die succesvolle en goedgeklede vrouwelijke collega’s van Paul binnen en daar stak ze zo vreselijk bij af. O, ze waren altijd heel vriendelijk en hartelijk tegen haar want ze was per slot van rekening de vrouw van de baas.

Ze liet haar blik over het aanrecht gaan. Had ze niets vergeten? Komkommer, cherrytomaatjes, paprika, salades, stokbrood, potjes met sausen. De vleeschotels lagen kant-en-klaar in de tweede koelkast in de bijkeuken. Pinda’s en olijven stonden op de tafeltjes buiten. Servetten lagen klaar. Borden, bestek, glazen, drank. Ja, alles was in orde. Zoals elk jaar was het haar ook dit keer weer gelukt. ‘Het feest kan beginnen,’ dacht ze wrang. Het was bijna half zeven, de eerste gasten konden elk ogenblik arriveren.

Langzaam liep ze naar boven om zich te verkleden. Even later stond ze voor de grote spiegel op hun slaapkamer in haar sliepje en bh kritisch naar

zichzelf te kijken. Oké, ze was mollig, behoorlijk mollig zelfs. Maar niet dik. Niet echt dik, tenminste. Ja, ze had een buikje, maar welke vrouw zou dat niet hebben na een zwangerschap van een tweeling? Ze was een meter zevenenzestig lang en toegegeven, ze had graag langer willen zijn. En haar heupen hadden best wat minder breed mogen zijn. Maar ze had in ieder geval mooie, volle borsten. Paul kon er nooit van af blijven. En haar rode haar, het was gelukkig mooi rood, donkerrood, tenminste niet die peenkleur. Ze droeg al jaren het zelfde kapsel, halflang, halverwege haar schouders, maar dat was makkelijk, vond ze zelf, dan kon je het ook in een staartje doen.

Beneden hoorde ze de dingdongbel galmen in de hal en even later klonken er verschillende stemmen door elkaar.

‘Hallo Evert, tof van je dat je Mary een lift hebt gegeven, o, kijk daar komen Sytse en Robert ook aan lopen, zijn jullie met de fiets gekomen of met de auto? Kom binnen, leuk dat jullie er zijn.’

Annemiek liep snel naar de linnenkast, haalde haar nieuwe lichtbruine linnen zomerbroek met bijpassend shirtje er uit en begon zich vlug aan te kleden. ‘Dit is Paul op z’n best. De charmante, perfecte gastheer,’ dacht ze.

‘Annemiek!’

Ze hoorde voetstappen op de trap en de deur van hun slaapkamer werd met een zwaai opengegooid. Ze draaide zich om. Paul stond in de deuropening en veegde met een ongeduldig gebaar een zwarte lok haar van zijn voorhoofd.

‘Kom je naar beneden? De eerste gasten zijn gearriveerd.’

‘Ik ben zo klaar. Vind je dit leuk staan?’

Ze draaide zich eenmaal in het rond voor hem.

‘Het staat je goed,’ zei hij, maar hij had zijn gezicht al weer afgewend en was weer op weg naar beneden. Ze zuchtte. Paul gedroeg erg afwezig. Nou ja, het was de laatste tijd ook vreselijk druk op kantoor, want hij moest herhaaldelijk overwerken.

Ze trok snel haar bruine sandalen aan, deed wat lippenstift op, kamde haar haren en spoot tenslotte wat van haar lievelingsgeurtje op. Ze hoorde beneden in de hal opnieuw de dingdongbel galmen. Snel verliet ze de slaapkamer en gooide de deur achter zich dicht. Met een vaartje liep ze de trap af en was net op tijd in de hal om te zien hoe Paul de voordeur opende. Een lange, slanke, jonge vrouw stapte binnen en gaf hem een zoen op zijn wang.

‘Hoi Paul,’ zei ze, ze had een vrij diepe, bijna mannelijke stem. Annemiek zag tot haar verbijstering dat haar man bloosde. Dat was nieuw voor haar, ze had hem nog nooit zien blozen.

‘Dag Diana,’ zei hij, hij had zichzelf verrassend snel weer onder controle, ‘mag ik je voorstellen aan mijn vrouw? Annemiek, dit is Diana de Vrong, onze nieuwe stagiaire, ze werkt sinds 1 april op ons kantoor.’ De jonge vrouw draaide zich nu in de richting van Annemiek en gaf haar een hand. Annemiek moest omhoog kijken, want de jonge vrouw was een stuk langer dan zij, bijna even lang als Paul. Annemiek keek haar aan en constateerde dat de nieuwe stagiaire beeldschoon was. Ze had lichtblauwe ogen en donkerblond, asymmetrisch kortgeknipt haar. Ze had een prachtig figuurtje. ‘Natuurlijk, als je zo slank was kon je makkelijk een strakke spijkerbroek en een mouwloos t-shirtje dragen,’ dacht Annemiek niet helemaal zonder jaloezie.

‘Wat leuk om kennis met u te maken, mevrouw Van Wahaageningen,’ zei Diana met een beleefde glimlach op haar knappe gezicht.

‘Zeg maar Annemiek, hoor,’ zei Annemiek op haar allerliefst, ze nam Diana bij haar arm en voerde haar met zachte dwang mee naar de huiskamer. Voor de derde maal galmde de dingdongbel in de hal.

‘Paul, doe jij even open?’ riep Annemiek over haar schouder tegen haar echtgenoot, ‘dan neem ik Diana wel mee naar de tuin.’

Dezelfde, vervelende barbecueavond, een paar uur later. Het barbecueën was voorbij, de barbecues stonden eenzaam na te smeulen. Op de tuintafels stonden de lege borden, met hier en daar nog restanten saus, stukjes stokbrood en salade. De geur van sigaretten begon nu duidelijk de overhand te krijgen. De asbakken raakten steeds voller. Annemiek staarde naar de troep en wist dat ze eigenlijk de boel moest opruimen en koffie moest gaan zetten. Paul verwachtte dat van haar, dat hoorde immers bij haar taken binnen de rolverdeling van hun huwelijk. Als ze ging opruimen, waren er altijd wel mensen die haar te hulp schoten. Paul hielp zelf nooit. Hij had in al die jaren dat ze nu waren getrouwd, nog nooit enige affiniteit met huishoudelijk werk getoond.

Haar blik schoot van de tafeltjes weer naar Paul, die, als hij niet met Jacques bij de barbecues bezig was, al de hele avond naast Diana zat. Hij week geen moment van haar zijde. Soms spraken ze zachtjes tegen elkaar, zodat niemand het kon horen. Op een gegeven moment zag ze dat Diana even heel kort haar hand op zijn been legde, waarop hij haar veelbetekend aankeek. Met een ruk schoof Annemiek haar tuinstoel naar achteren en stond op.

‘Ik ga even de boel opruimen. Wie wil er koffie?’

De gebruikelijke reacties volgden. De meesten wilden koffie, anderen wilden liever thee. Jacques, Caroline en Tineke stonden op en begonnen haar te helpen met het afruimen van de tafeltjes. Evert liep snel naar binnen.

‘Je salades waren weer heerlijk, Annemiek,’ zei Jacques vriendelijk, terwijl hij een grote stapel borden in een van de twee gootstenen zette.

‘Vooral die witlofsalade met schijfjes sinaasappel vond ik heel speciaal,’ complimenteerde Caroline haar. Annemiek, die de borden in de vaatwasser zette, keek haar schoonzuster enigszins verbaasd aan. Aan het begin van de avond had ze bijna ruzie met Caroline gehad en nu kreeg ze zowaar een complimentje.

‘Waar kan ik het toilet vinden?’ vroeg een diepe stem achter hen. Annemiek draaide zich om en zag Diana met een geamuseerd glimlachje op haar gezicht naar haar kijken.

‘In de hal, tegenover de buitendeur,’ antwoordde ze kortaf, ‘maar ik geloof dat er nu iemand op zit. Je kunt ook naar de badkamer boven gaan. In de hal de trap op en boven de derde deur links.’

Diana knikte en liep zacht wiegend met haar heupen, de trap op. Annemiek staarde haar na.

‘Annemiek, zal ik koffie en thee gaan zetten?’

Annemiek draaide zich om.

Tineke stond als enige nog in de keuken, Jacques en Caroline waren de tuin weer in gegaan.

‘Ja graag. Dan ruim ik de vaatwasser wel in. We moeten trouwens nodig weer eens een dagje de stad in, Tien, we hebben elkaar al zo’n tijd niet meer gesproken.’

Tineke gaf geen antwoord. Haar handen trilden een beetje terwijl ze het koffiezetapparaat klaarmaakte. Ze morste gemalen koffie op het aanrecht. Annemiek keek haar bezorgd aan.

‘Wat is er met je?’ vroeg ze zacht.

‘Ik ben bezig met een andere baan,’ fluisterde Tineke, ‘juridisch medewerker bij de gemeente, ze willen me hebben, ik heb komende dinsdag een arbeidsvoorwaardengesprek. Maar op kantoor weten ze het nog niet. Je mag ook niets tegen Paul zeggen. Beloof je me dat?’

Ze veegde de koffie met een velletje keukenpapier in de gootsteen.

‘Nee, natuurlijk zeg ik niets,’ beloofde Annemiek, ‘maar waarom wil je nu ineens weg? Je vond het toch altijd zo leuk bij Hoofstra, Blakenberg en Van Whaageningen? Je hebt altijd gezegd dat je verknocht was aan het kantoor en dat je het zo...’

‘Sinds jij er niet meer werkt is de sfeer veranderd,’ zei Tineke zacht.

Een paar tellen lang keek Annemiek haar doordringend aan. Toen schudde ze langzaam haar hoofd.

‘Tien, dat is grote onzin wat je nu zegt. Ik ben al achttien jaar geleden

weggegaan en nu pas merk jij dat de sfeer is veranderd? Dat geloof je toch zelf niet? Vooruit, vertel, wat is er werkelijk aan de hand? Waarom ga je weg?’

Tineke gaf niet meteen antwoord.

‘Waarom Tiny? Je kunt het mij toch wel vertellen?’

‘Vanwege dat mens van De Vrong,’ zei Tineke zachtjes. ‘Ik vind het onverdraaglijk dat ze...’

‘Wat is onverdraaglijk?’ drong Annemiek aan. Tineke hoestte en pakte de theepot. Ze schonk hem vol met kokend water en hing er twee theezakjes in.

‘Wat een leuke theepot. Waar heb je die vandaan?’

‘Niet belangrijk. Je ontwijkt mijn vraag. Wat is er nou onverdraaglijk?’

‘Ik kan absoluut niet met haar samenwerken,’ zei Tineke, ‘moet ik kopjes en schoteltes pakken?’

‘Nee, laten we de mokken maar nemen.’ Annemiek zette de vaatwasser aan. In gedachten verzonken liep ze vervolgens naar de servieskast en gaf de mokken door aan Tineke die ze op een dienblad zette.

‘Er is meer aan de hand, nietwaar? Je vertelt me niet alles. Tiny, toe, zeg nou wat je dwars zit. Ik zal er met geen woord over reppen tegen Paul, dat beloof ik,’ bezwoer Annemiek haar.

Tineke zuchtte.

‘Ze is ontzettend arrogant, doet of ze alles weet, terwijl ze nog maar net komt kijken, ze is... nou ja, ze... ik kan daar gewoon niet tegen, An, ik ben het niet gewend om afgebekt en gekleineerd te worden.’

Annemiek trok met een ruk een van de keukenlades open en haalde er een handvol theelepeltjes uit. Ze smeedt ze bijna op het dienblad.

‘Maar dat is belachelijk, Tiny, daar móet je met Paul over praten. Liever, je bent de beste secretaresse die ze ooit hebben gehad op kantoor, je bent een gouden kracht, je laat je toch niet door zo’n jong grietje... ook al is ze advocaatstagiaire, hoe oud is ze eigenlijk?’

‘Zesentwintig,’ antwoordde Tineke dof.

‘Nou dan, jij bent nota bene zestien jaar ouder, Tien, je laat je toch niet op je kop zitten door zo’n blaag, zeg het toch gewoon tegen Paul, hij heeft jou heel hoog zitten, hoor, hij roept haar wel tot de orde.’

Tineke trok een bedenkelijk gezicht.

‘Ik betwijfel het, An,’ zei ze zacht, ‘Paul is erg over haar te spreken en...’ Ze zuchtte.

‘Nee, ik ga nu voor die baan bij de gemeente, mijn besluit ligt vast. Zal ik koffie en thee inschenken?’ Annemiek knikte.

‘Ja graag. Ik ga even boven een vestje halen, het wordt een beetje fris buiten.’

In de hal kwam ze Evert tegen, die naar het toilet was geweest.

‘Je salades waren voortreffelijk, Annemiek,’ zei hij vriendelijk. Ze glimlachte. Iedereen deed vanavond z’n best om haar met haar kookkunst te complimenteren.

‘Dank je,’ zei ze, ‘er staat koffie en thee klaar in de tuin.’

Ze liep de trap op.

‘Paul boft met een vrouw zoals jij!’ riep hij haar na. Annemiek vroeg zich af of hij misschien teveel had gedronken. Straks maar even op letten dat hij niet ging rijden. Toen ze boven kwam, zag ze tot haar verbazing dat de deur van hun slaapkamer open stond. Wat gek, ze wist toch absoluut zeker dat ze de deur dicht had gedaan toen ze naar beneden was gegaan. Er zou toch geen inbreker... Enigszins verontrust liep ze door en bleef met een verbijsterd gezicht in de deuropening staan. Het licht in hun slaapkamer was aan.

Diana de Vrong stond midden in de kamer en staarde gefascineerd naar het brede tweepersoonsbed. Annemiek voelde een bijna oncontroleerbare woede in zich opkomen.

‘Ik dacht dat ik had gezegd dat de badkamer de derde deur links was,’ zei ze met een ijzige stem.

Diana draaide zich geschrokken om.

‘Ik ben al naar het toilet geweest,’ zei ze. ‘Neem me niet kwalijk, maar ik kon de verleiding niet weerstaan om even hier boven te kijken. Het is zo’n prachtig, groot huis. Ook nog een zolderverdieping, hè? Ik zag nog een tweede trap. Werkelijk schitterend, dit huis. Hoeveel slaapkamers zijn er op deze verdieping?’

‘Vier,’ antwoordde Annemiek kortaf. Ze had helemaal geen zin om met dit mens over haar huis te praten.

‘Deze grote slaapkamer,’ somde Diana op, ‘en de kamer van jullie zoon en van jullie dochter en dan nog een logeerkamer?’

‘Nee,’ zei Annemiek, ‘op zolder hebben we een logeerkamer gemaakt, de vierde kamer gebruikt Paul als werkkamer.’

‘Natuurlijk, hij werkt zeker ook veel ’s avonds en in het weekend, neem ik aan?’

Weer die beleefde glimlach. Jezus, wat moest dat mens van haar?

‘De laatste tijd moet hij heel vaak overwerken op kantoor,’ antwoordde Annemiek kort. Ze liep naar de linnenkast, opende de schuifdeuren en zocht naar haar witte vestje.

‘Ach ja, dat weet ik natuurlijk, dom van me, we werken samen aan hetzelfde project, Paul en ik,’ zei Diana met een lachje.

‘Paul en ik,’ dacht Annemiek woedend, één voor één duwde ze de hanger-tjes opzij. Waar hing dat ellendige witte vest nou?

‘Eind juni moeten Paul en ik voor het project een paar dagen naar Londen. Had Paul dat al tegen je gezegd?’

‘Ja, dat zei hij vanmiddag,’ loog Annemiek. Rótvest! Oh, dáár hing het. Ze griste het vest van het hangertje af en gooide de schuifdeuren van de linnenkast met een smak dicht. Haar vingers trilden, terwijl ze de knoopjes van het vest losmaakte. Gelukkig keek dat mens net de andere kant op. Ze staarde naar de trouwfoto die boven hun bed aan de muur hing. Ze keek er een poosje aandachtig naar en draaide zich toen om. Ze keek Annemiek met een eigenaardig lachje om haar mond aan.

‘Je was zwanger toen je met Paul trouwde,’ constateerde ze.

Annemiëks handen beefden. Waarom wilden die knoopjes nou niet?

‘En wat dan nog?’ vroeg ze strijdlustig. Gelukkig, de knoopjes waren eindelijk los. Diana begon te lachen. Ze bekeek Annemiek van top tot teen en er was nu duidelijk grote minachting in haar ogen te lezen. Minachting en nog iets anders.

‘Mij maakt dat niet uit, hoor,’ zei ze, terwijl ze de slaapkamer uitliep. ‘Ik ben heel ruimdenkend op seksueel gebied.’

Annemiek keek haar even na en smet toen de deur van de slaapkamer met een dreun achter haar dicht.

‘Rotwijf,’ dacht ze, ‘ik kan me heel goed voorstellen dat Tineke een andere baan is gaan zoeken.’ Trillend van woede trok ze het witte vestje aan en keek ze naar de trouwfoto die boven hun bed hing. Ze staarde naar zichzelf, een jonge bruid van drie en twintig jaar, vier maanden zwanger van een tweeling. Dat het een tweeling was, hadden Paul en zij vlak voor de bruiloft van de gynaecoloog te horen gekregen. Haar bruidsjaпон was enigszins geplooid bij de taille, zodat haar beginnende buikje de ruimte had. Ze zag zichzelf vol liefde en aanbidding naar Paul opkijken. Ze sloot haar ogen. Haar gedachten gingen terug in de tijd, inmiddels bijna negentien jaar geleden, toen het allemaal was begonnen.